

nærmere Overveielse ogsaa af det ærede Medlem selv vil befindes ikke at være ganske rigtig. Jeg troer ikke, at det vil være principrigtigt at forbyde Noget at indtræde i nogen- somhelst anstændig Stilling her i Landet, inden han har opfyldt sin Bærnepligt. Kunne vi forbyde en Mand at lade sig ordinere til Præst, maatte vi ogsaa kunne forbyde ham at lade sig kalde til Amtmand eller til Dommer eller at tage et hvilket-somhelst Borgerstabs, det forekommer mig at stille sig temmelig analogt. Jeg troer ikke, at det vil være noget tiltalende Mæglingsforslag, men jeg skal ikke forbyde mig heri, thi det er jo en Sag, som man vil kunne stænke nærmere Overveielse, forsaavidt vi ikke tør forudsætte, at det andet Thing vil tage Forslaget i dette Stykke, saaledes som det kommer fra Folkethinget, Som en Ubefaling for Forslaget Nr. 3 kom den ærede Ordfører til at bruge Bevistgrunde, som forekomme mig at røbe en meget stor Overstridelse af, hvad der i og for sig er factiff rigtig. Det ærede Medlem omtalte saaledes, at, dersom vi ikke gik ind paa Ministerens Forslag om at faste Slutningen af § 4 bort, kunde Ingen frivillig blive antagen; det er jo slet ikke Tilfældet. Naar man mulig kan have Brug for Menige, kunne de blive antagne i en hvilken-somhelst Alder, nemlig naar Krig kommer paa, og det er jo kun i Fredstid, at de ikke kunne blive antagne, men da har man heller ikke Brug for dem. Naar den ærede Ordfører imod det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) indvendte, at Hærloven var baseret paa Frivillighed, saa er det jo fuldstændigt urigtigt; thi Hærloven siger: Vil Du ikke, saa skal Du; det er den Frivillighed, der gjælder i saa Henseende, og denne Ordning forekommer mig i Virkeligheden at være fuldkommen i sin Orden; thi det er ikke blot en Gæde at værne om Fædrelandet, men skal ogsaa være en Pligt. Jeg troer ogsaa, at det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær), naar Fædrelandet var i Fare, ikke vilde stole paa, at de Frivillige ere tilstrækkelige til at værne om det. Naar nu den ærede Ordfører sagde, at vi maatte vedtage Justitsministerens Forslag Nr. 3, thi ellers reviderede vi Hærloven, saa sætter jeg herimod som min

Paastand, at vedtage vi dette Forslag, saa have vi revideret og forandret Hærloven, forandret en i mine Dine meget vigtig Bestemmelse i denne. Hærlovens § 7 siger nemlig: „Med den i Bærnepligtsloven fastsatte Alder udfskrives aarlig alt det i Lægdsrullerne optagne Mandstabs, der findes tjenestedygtigt til den egentlige Krigstjeneste eller som Militairarbejdere.“ Men vedtage vi Ministerens Forslag, kommer der til at staae, at de ikke behøve at lade sig udskrive, men kunne gaae udenom Sæssionerne og alligevel blive optagne uden nogensinde at blive udskrivne, hvilket alt-saa vilde være lige stik imod Hærlovens § 7, 1ste Deel. Den anden Deel af Paragraphen siger: „Af det Mandstabs, som herefter udskrives, kan Ingen, som er sødt efter Udgangen af Aaret 1844, ved Stilling eller Wilkaarbytning frigjøre sig for sin Bærnepligt eller nogen Deel af samme.“ Denne Bestemmelse angaaer det Mandstabs, der udskrives; men tage vi Justitsministerens Forslag, bliver der Nogle, der udskrives, og Andre, der ikke udskrives, og de, der ikke udskrives, nævnes ikke i den sidste Deel af § 7 i Hærloven, og skulle de maaskee da kunne stille for sig? Bestemmelsen gjælder jo kun dem, der udskrives. Den ærede Ordfører vender saaledes Sagen fuldstændig om. Hvad Hærloven har sagt, er, at enhver Mand, der er tjenestedygtig til Krigstjeneste eller som Militairarbejder, skal udskrives, men Bærnepligtsloven, som den var forelagt os, og som det ved 2den Behandling Vedtagne nu foreslaaes forandret under Nr. 3, siger, at man behøver ikke at udskrives, men at man kan komme med alligevel, idet enhver Militairafdeling jo kan agere Sæssion. Man behøver jo ikke at være hange for, at disse Frivillige skulle løbe fra os, thi de skulle med alligevel, naar Tiden kommer. Jeg vil derfor meget gjerne nære det Haab, at Folkethinget vil hævde Hærlovens klare Bestemmelse i det Punkt og fastholde sin Afstemning ved anden Behandling. Jeg betragter Spørgsmaalet som værende af meget stor Vigtighed, og det kan jeg ogsaa forstaae, at den ærede Justitsminister gjør, idet han jo erkjender, at saar han sit Forslag Nr. 3 vedtaget, behøver han f. Ex. ikke Nr. 9, hvorefter de skulde have Ret til at